

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **V. T.**, narozen X,
státní příslušník U.,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem,
se sídlem Konviktská 24, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2019, čj. CPR-29347-3/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 9. 8. 2019, čj. CPR-29347-4/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 8. 2019 žalobce napadá shora označená rozhodnutí, kterými žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 8. 2018, čj. KRPS-145382-32/ČJ-2018-010022 a čj. KRPS-145382-33/ČJ-2018-010022.
2. Prvním rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce deseti měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

3. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci jako skladník v objektu společnosti P. M. s. r. o. (dále jen „P.“), ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. V případě žalobce nebylo možné aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť žalobce zde vykonával závislou práci a pro údajného p. zaměstnavatele nikdy nepracoval. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 18. 4. 2018 do 10. 5. 2018 pracoval bez povolení k zaměstnání. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby. Naopak žalobce sám uvedl, že z U. přijel přímo do České republiky a v P. se vůbec nezdržoval. Ve vztahu k délce doby trvání správního vyhoštění se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového rozhodnutí. Uložení správního vyhoštění po dobu deseti měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.
4. Druhým rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalované je nesporné, že v daném případě byly naplněny podmínky citovaného ustanovení správního řádu, proto správní orgán I. stupně správně uložil žalobci uhradit náklady řízení dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška o nákladech řízení“).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce nejprve namítl, že řízení o správním vyhoštění bylo zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy. Žalobce svým jednáním žádné právní předpisy neporušil. Správní řízení bylo také zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítl již v odvolání.
6. Žalobce má dále za to, že správní orgán I. stupně chybně odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“). Žalobce totiž byl zaměstnancem p. společnosti M. SP. Z O. O. (dále jen „M.“) a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu citované směrnice. Žalobce byl po právu vyslán k plnění zakázky pro společnost V. s. r. o. (dále jen „V.“) na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. K tomu odkázal na vyjádření Evropské komise. Důkazy k prokázání tvrzených skutečností správní orgán I. stupně odmítl.
7. Žalobce uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy. Žalovaná tak měla minimálně zahájit přezkumné řízení podle § 94 správního řádu a z důvodu hrozící vážné újmy odložit vykonatelnost rozhodnutí. Ve zbytku žalobce odkázal na obsah svého odvolání. Z uvedených důvodů žaloba směřuje také proti druhému napadenému rozhodnutí týkajícímu se nákladů správního řízení.

8. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Má za to, že v daném případě postupovala v souladu s právními předpisy a zcela dostačujícím způsobem se vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Proto navrhl zamítnutí žaloby.
9. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 5. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce ve společnosti P. na adrese M., Z. Žalobce zde byl zastižen při práci v hale, kde připravoval zboží k expedici, oblečený v pracovní vestě. V cestovním dokladu žalobce bylo vyznačeno p. národní vízum typu D, platné v době od 20. 2. 2018 do 22. 12. 2018, které žalobce opravňuje k pobytu na území České republiky, nikoliv k pracovní činnosti. Od vedoucího výdeje společnosti P. bylo zjištěno, že žalobce na práci zajistila společnost F. K. I. s. r. o. Veškeré doklady dodá na vyžádání e-mailem. Na místě byla zajištěna docházka ze dne 10. 5. 2018.
13. Na základě výše uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce za přítomnosti tlumočnice uvedl, že vízum si zajistil sám ve vízovém centru. Má za to, že vízum typu 05 je pracovní vízum. Na p. vízum v P. nepracoval, vůbec tam nebyl, přicestoval rovnou z U. do České republiky. Žalobce zapomněl veškeré údaje společnosti, pro niž mu bylo vízum vydáno. Nemá žádné pracovní povolení od p. úřadu práce. Žádná p. společnost ho do České republiky nevyslala pracovat. Do České republiky přicestoval začátkem března 2018 autobusem z U. do P. Jel na konkrétní místo, protože zde již pracoval. Žalobce bydlel na ubytovně v H. P. Žalobce ve skladu společnosti P. při svém zadržení pracoval první den, skládal krabice. Práci měl domluvenou na H., kde uklízí pracoviště, u společnosti P. si chtěl přivydělat. Práci zde si zajistil sám, dozvěděl se o ní na ubytovně. Do práce dojížděl vlakem, při práci používal kancelářský nůž. Práci mu zadávala neznámá paní asi z B., zapisovala také jeho docházku. Žalobce měl za to, že se tam platí hodinová mzda 95 Kč, která mu měla být vyplacena na konci pracovního dne na pokladně. O mzdě se s nikým konkrétně nedomlouval. Žádné peníze ještě nedostal, byl zde první den. U společnosti P. pracoval na zkoušku a následně se chtěl rozhodnout, zda tam bude pokračovat. V České republice chtěl pracovat po dobu platnosti víza. Dříve pracoval v České republice s českým vízem, jehož platnost skončila 20. 1. 2018. U společnosti P. dostal pracovní vestu i obuv. Žalobce má se společností M. uzavřenou pracovní smlouvu pro výkon práce na H. Smlouvu mu předal jednatel společnosti V. na H. Peníze z této práce již obdržel na svůj účet u u. banky. Žalobce nemá žádné rozhodnutí od českého úřadu práce ani živnostenský list. Žalobce si byl vědom, že v České republice pracuje nelegálně. Na U. žije ve společné domácnosti s manželkou a synem, kteří tam na něj čekají. Ve vlasti žádné zaměstnání neměl. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. V I.-F. oblasti, kde žalobce s rodinou žije, je bezpečno. V případě návratu mu nehrozí vážná újma. Příbuzní žalobce také žijí v bezpečných oblastech U. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné

společenské, kulturní nebo jiné vazby. Neví o žádné překážce, která by vycestování bránila. Finanční prostředky na vycestování má. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.

14. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce: list se seznamem jmen cizinců, na němž figuruje i žalobce, který byl bez bližšího označení; pracovní smlouva ze dne 2. 5. 2018 žalobce se společností M. a její dodatek ze dne 3. 5. 2018 v p. jazyce s místem výkonu práce na adrese Č., P.; p. dokumenty týkající se sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění žalobce a bezpečnosti a hygieny práce, v nichž je jako datum zahájení výkonu práce uvedeno 3. 5. 2018.
15. Správní orgán I. stupně dne 25. 5. 2018 obdržel podání žalobce označené jako doplnění podkladů, vyjádření ve věci a návrh na doplnění dokazování. V něm žalobce uvedl, že práci v České republice vykonával legálně, přičemž vyjmenoval důvody tohoto závěru a předložil listiny, jež jej měly prokázat. Předložil tedy informaci o nástupu do zaměstnání – o vyslání k výkonu práce společností M. ke společnosti V. ze dne 3. 5. 2018, již výše zmíněné pracovní smlouvy v p. jazyce, kopii cestovního dokladu žalobce s p. vízem a otisky razítek a vyjádření ze dne 31. 3. 2017 v anglickém jazyce včetně českého překladu s hlavičkou Evropské komise adresované společnosti O.-T., v němž jsou obecně popsány podmínky přeshraničního poskytování služeb. Dále předložil smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2018 uzavřenou mezi společností M. jakožto dodavatelem a společností V. jakožto odběratelem. Předmětem smlouvy je provádění dokončovacích stavebních prací, balících a úklidových prací na území České republiky. Dále žalobce předložil smlouvu o dílo ze dne 19. 12. 2012 mezi společností P. jakožto objednatel a společností V. jakožto zhotovitelem. Dílo zde bylo vymezeno jako včasné vyskladnění objednaného množství kartonů na palety, kompletace palet a odvoz zkompletovaných palet na zóny výdeje. Dílem se dále rozumí činnosti spočívající zejména ve vyvážení a lisování odpadu, třídění palet a zboží. Obsahem spisu je dále dodatek č. 2 k rámcové smlouvě o dílo ze dne 31. 3. 2017 a podnájemní smlouva mezi zmíněnými společnostmi ze dne 1. 1. 2017 včetně plánek předmětů pronájmu.
16. Dne 29. 6. 2018 jednal správní orgán I. stupně s vedoucím výdeje v provozovně společnosti P., který předložil docházku žalobce za duben a květen 2018. Z ní plyne, že žalobce zde začal pracovat 18. 4. 2018 a že zde odpracoval v jedenácti dnech celkem 74 hod.
17. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky a zda byl vyslán k výkonu práce, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval. Společností M. a. s. byl přihlášen na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU, žalobce byl vyslán k výkonu práce v obci S., K., D. J. od 8. 3. 2018 do 8. 6. 2018 v profesi ostatní pomocní pracovníci ve výrobě. Jeho zahraničním zaměstnavatelem je p. společnost A. Sp. z o. o. (dále jen „A.“).
18. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 8. 2018, čj. KRPS-145382-32/ČJ-2018-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 10 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce od 18. 4. 2018 pracoval

ve skladu společnosti P. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Skutečnost, že žalobce pracoval na území České republiky bez povolení k zaměstnání, byla ověřena na Úřadu práce České republiky. V případě žalobce nejsou dány podmínky pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce sám uvedl, že v P. nikdy nepracoval, a pracovní smlouvu se společností M. uzavřel až dne 3. 5. 2018. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť do České republiky přicestoval pouze za prací a má v úmyslu vrátit se na U., kde žije jeho nejuzší rodina – manželka a syn. Vzhledem k délce pobytu v České republice nemohl žalobce navázat žádné společenské ani kulturní vazby, nemá zde žádný vztah podobný vztahu rodinnému, naopak na U. žije celá jeho nejuzší rodina. Situace v místě bydliště umožňuje žalobci bezpečný návrat do vlasti, sám neuvedl žádnou překážku, která by mu v návratu bránila. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, je zcela adekvátní prokázanému porušení právních předpisů.

19. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání. Namítl v něm, že správní orgán I. stupně nezdůvodnil, proč neaplikoval § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neposoudil charakter spolupráce mezi společnostmi M. a V. a pominul princip přednosti evropského práva. K tomu odkázal na listiny, jež jsou obsahem správního spisu. Dále vyložil důvody, proč v jeho případě byly splněny podmínky pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce podal odvolání také proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nákladech řízení, neboť je závislé na rozhodnutí o správním vyhoštění.
20. Žalovaná vydala dne 8. 8. 2019 a 9. 8. 2019 žalobou napadená rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

21. Soud předně uvádí, že v souladu se svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, čj. 44 A 12/2013 – 21, obě napadená rozhodnutí přezkoumal ve společném řízení. Je-li totiž výrok o náhradě nákladů správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Ačkoliv byl tento názor později korigován judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud jde o délku žalobní lhůty (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, čj. 1 Azs 7/2018 – 15), v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány.
22. Soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 5. 4. 2018, čj. 42 A 2/2018 – 20, v němž rozhodl o žalobě téměř totožného znění za obdobných skutkových okolností. Závěry zde uvedené byly následně potvrzeny rozsudkem NSS ze dne 30. 5. 2018, čj. 2 Azs 142/2018 – 17 (shodně též viz rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 4 Azs 134/2018 – 18, a z nedávné doby ze dne 24. 7. 2019, čj. 6 Azs 17/2019 – 15, bod 22, vydané v dalších obdobných věcech). Soud z nich proto vychází i v projednávané věci.
23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území

přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

24. Žalobce nejprve namítl, že řízení o správním vyhoštění bylo zcela v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, přičemž bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, aniž však své závěry jakkoliv rozvedl. Pouze obecně odkázal na obsah svého odvolání. K tomu soud uvádí, že není na něm, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohlo být napadené rozhodnutí nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78). Naprosto obecné a jakkoliv blíže nevyargumentované sdělení žalobce, že správní řízení bylo v rozporu s právními předpisy a trpí řadou procesních nedostatků, proto není možné považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, jenž je ostatně zastoupen profesionálem v oboru práva, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalované za nezákonné. Pokud tak neučinil, ani prostý odkaz na obsah jeho odvolání nemůže tento nedostatek zhojit. Soud se proto těmito tvrzeními žalobce nezabýval. Sám přitom z obsahu správního spisu neshledal žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
25. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně chybně odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici 96/71/ES, neboť byl zaměstnancem p. společnosti M. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Byl tedy po právu vyslán k plnění zakázky pro společnost V. na základě výše uvedených smluv. K tomu soud uvádí, že obdobnou námitku žalobce uplatnil již v rámci odvolacího řízení. Žalovaná ji podrobně vypořádala na stranách 2-5 napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud k tomu dodává, že výkladem sporného § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.
26. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice 96/71/ES, která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní

poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

27. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
28. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. V daném případě není sporné, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že pracovní smlouvu a její dodatek uzavřel žalobce se společností M. až 2. 5. 2018, zatímco pro společnost P. začal pracovat už 18. 4. 2018. To znamená, že u společnosti P. pracoval od 18. 4. 2018 do 3. 5. 2018 jen na základě ústní dohody, přičemž k jeho vyslání mělo dojít až dva týdny po jeho nástupu do práce. Nadto ačkoliv měl být formálně zaměstnancem společnosti M., nikdy pro ni žádnou pracovní činnost v P. nevykonával. Žalobce sám opakovaně uvedl, že práci u společnosti P. si v České republice našel sám na základě informace od spolubydlících na ubytovně, v P. nikdy nepracoval, jen přes něj projížděl. Podle svých slov do České republiky přicestoval začátkem března 2018. K tomu soud uvádí, že z kopie otisku razítka nelze pro její špatnou kvalitu přečíst přesné datum dokládající vstup žalobce na území P. přes hraniční přechod M. Žalobce sice při výpovědi uvedl, že v den svého zadržení pro společnost P. pracoval první den, ale to se následně ukázalo jako lživé tvrzení. Podle pracovní docházky, kterou správní orgán I. stupně obdržel od vedoucího výdeje této společnosti, totiž pro ni začal pracovat již 18. 4. 2018.

29. Dokumenty obsažené ve správním spisu, podle nichž došlo k vyslání žalobce k výkonu práce do České republiky, jsou stejně jako dodatek k pracovní smlouvě datovány dnem 3. 5. 2018. Lze uzavřít, že společnost M. fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky původně pro jiného zaměstnavatele „na H.“, aniž by ho jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti v P. Žalobce si následně vlastními silami našel kvůli přivýdělku práci u společnosti P. a v průběhu správního řízení i v projednávané žalobě se odvolával na to, že byl společností M. vyslán za práci v rámci přeshraničního poskytování služeb. Závěru, že společnost M. ve schématu fakticky vystupovala jako agentura práce, odpovídá i obsah smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené společností M. se společností V., která má charakter rámcové smlouvy. Služby podle této smlouvy spočívají v dokončovacích stavebních pracích, balících a úklidových pracích. Podle smlouvy o dílo a dodatku k rámcové smlouvě o dílo uzavřených mezi společností V. a společností P. se dílem rozumí včasné vyskladnění objednaného množství kartonů na palety, kompletace palet a odvoz zkompletovaných palet na zóny výdeje a další pomocné činnosti v pěti objektech společnosti P. S ohledem na vymezení díla je zřejmé, že také společnost V. měla objednateli poskytnout pouze pracovní sílu, nikoliv sama vlastním jménem a na vlastní odpovědnost provést jakékoliv ucelené dílo či jeho dílčí část. Tomu odpovídá i to, že žalobce využíval pracovní prostředky společnosti P. Vyslání zaměstnanců společnosti M. na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb nepředstavuje vyslání dle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES, nýbrž vyslání ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) této směrnice. V této souvislosti je významné zjištění, že žalobce před svým vysláním do České republiky žádnou práci pro svého zaměstnavatele (společnost M.) nevykonával, zejména pak nikoliv na území P. r., kam ani neměl v úmyslu se po dokončení práce pro české zaměstnavatele vrátit. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, na tyto případy se výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že by se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátil zpět na p. pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).
30. K odkazu žalobce na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 pak soud vedle toho, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O.-T.), k němuž nemá žalobce žádný vztah, poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice 96/71/ES). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, jež vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonával pracovní činnost žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, a to k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje). Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé závěry nespécifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednil (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V projednávané věci tedy nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoliv váhu. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.
31. V souvislosti s námitkou nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce tvrdí, že žalovaná měla zahájit prezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a současně odložit vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění. Soudu není zřejmé, proč by měla žalovaná zahájit

přezkumné řízení, jestliže žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění řádným opravným prostředkem, který má suspenzivní účinek (tedy byla odložena též vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění). V rámci řízení o odvolání se přitom posuzuje soulad prvostupňového rozhodnutí se zákonem v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). V situaci, kdy žalovaná shledala podané odvolání nedůvodným, nebylo na místě, aby posléze zahájila přezkumné řízení.

32. Rozhodnutí žalované o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislý na výroku ve věci samé tj. rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora uvedený rozsudek zdejšího soudu čj. 44 A 12/2013 – 21). Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalované o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti rozhodnutí žalované o vyhoštění (a toto rozhodnutí nezrušil), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti rozhodnutí žalované o nákladech řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce